

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 267.125 van 22 juni 2026
in de zaak A. 240.995/VII-42.362**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Katrin Verhaegen
 kantoor houdend te 2060 Antwerpen
 Rotterdamstraat 53
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 januari 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 298.754 van 15 december 2023 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.773 van 23 februari 2024.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Auditeur Nino Vermeire heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 december 2025.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Arne Vermeerbergen, die *loco* advocaat Katrin Verhaegen verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Uit het bestreden arrest blijkt dat verzoeker op 1 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 juni 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Op 28 juli 2022 tekent verzoeker tegen de voornoemde weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 15 december 2023 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoeker niet wordt erkend als vluchteling en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de jurisdictionele motiveringsplicht, vervat in artikel 149 van de Grondwet.

5. In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten eerste” op dat hij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft gewezen op het gebrek aan voldoende objectieve en betrouwbare informatie over de huidige veiligheidssituatie en over het risico op vervolging voor uit het westen terugkerende Afghanen. Hij heeft aldus verwezen naar de *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (hierna: UNHCR) van februari 2022, naar de update daarvan van 17 november 2022 en naar het rapport “*DRC, Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021*” van 30 december 2022. Verzoeker heeft ook verwezen naar het rapport van vzw Nansen van oktober 2022, waarin wordt gesteld dat er onvoldoende informatie is om te kunnen inschatten welke

behandeling afgewezen asielzoekers riskeren die vanuit Europa terugkeren naar Afghanistan, aangezien er sinds de val van de Afghaanse Republiek nog geen dergelijke terugkeer werd geregeld vanuit Europa. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest de kritiek op het bronnengebruik in de aanvankelijk bestreden beslissing niet beantwoord, evenmin als de kritiek dat een “bijzonder hoge bewijslast” rust op de asielinstanties indien zij in afwijking van voormeld advies van de UNHCR negatieve beslissingen willen nemen in asioldossiers van Afghanen, vermits de adviezen van de UNHCR “een hogere waarde” hebben dan de rapporten van het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen rekening gehouden met andere bronnen dan die van het EUAA, ondanks verzoekers kritiek op die bronnen. Verzoeker acht daarom de in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht geschonden.

In het eerste middelonderdeel merkt verzoeker “ten tweede” op dat hij in zijn beroepschrift heeft aangevoerd dat de door de verwerende partij gebruikte landeninformatie op cruciale punten onvolledig is, irrelevant is omdat ze niet van toepassing is op zijn profiel, niet volledig geciteerd wordt of verkeerd wordt voorgesteld. Zo heeft verzoeker aangevoerd dat qua risico op mishandeling door de taliban een fundamenteel onderscheid moet worden gemaakt tussen Afghanen die terugkeren na een jarenlang verblijf in het Westen en Afghanen die terugkeren uit landen zoals Pakistan, Iran, en Turkije. Hij heeft erop gewezen dat de stelling van de verwerende partij dat terugkerende Afghanen met argwaan kunnen worden bekeken en het voorwerp kunnen uitmaken van stigmatisering of uitstoting, is gebaseerd op informatie betreffende de periode vóór de machtsovername, die geen betrekking heeft op personen die terugkeren naar door de taliban gecontroleerd gebied, maar op personen die terugkeerden naar gebied dat onder controle van de toenmalige overheid stond, zodat het om fundamenteel verschillende situaties gaat. Verzoeker heeft ook laten gelden dat de verklaringen van de anonieme bron als zouden enkel specifieke profielen van terugkeerders kunnen worden geconfronteerd met geweld door de taliban, niet kunnen worden geverifieerd en dat – en waarom – de weinige bijgebrachte informatie op cruciale

punten onvolledig is. Het bestreden arrest bevat geen enkel antwoord op verzoekers voormelde kritiek. Nochtans is verzoekers kritiek op de door de verwerende partij gebruikte bronnen cruciaal voor een correcte beoordeling van zijn dossier en de mogelijkheden voor een terugkeer naar Afghanistan.

6. In het tweede middelonderdeel merkt verzoeker op dat hij in zijn beroepschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing heeft opgeworpen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke en vernederende behandeling vreest omwille van het feit dat hij bescherming heeft gezocht in Europa en daar jarenlang heeft verbleven. Volgens verzoeker laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter uitschijnen dat verzoeker enkel een risico heeft aangevoerd omwille van daadwerkelijke verwestering en niet zozeer omwille van gepercipieerde of toegeschreven verwestering. Aldus wordt in het bestreden arrest niet het gevraagde onderscheid gemaakt de tussen verschillende categorieën van terugkeerders naar Afghanistan en worden de opgeworpen rechtsvragen verkeerd voorgesteld.

Verzoeker herhaalt de argumentatie die hij had aangevoerd, namelijk de noodzaak van het onderscheid tussen daadwerkelijke en gepercipieerde verwestering, zijn kritiek op de stellingen van het EUAA met betrekking tot het risico voor terugkeerders en zijn eigen standpunt dat volgens objectieve landeninformatie het loutere feit van in Europa te hebben verbleven, volstaat om een doelwit te vormen van de taliban, die emigratie naar Europa zien als een daad van politiek verzet. Verzoeker heeft hierbij een parallel getrokken met het arrest van het EHRM van 28 juni 2011 in de zaken 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi* (hierna: arrest *Sufi en Elmi*). Verzoeker heeft gewezen op het risico bij de *checkpoints* van de taliban, met verregaande controles op de inhoud van *smartphones*, op het feit dat hij als terugkeerder uit het Westen extra in de kijker zal lopen en dat hij geen Afghaans paspoort heeft en op veel informatie waaruit blijkt dat de taliban reeds vóór de machtsovername erg vijandig stonden tegen uit Europa terugkerende Afghanen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt echter niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van

terugkeerders en de risico's die zij lopen, terwijl deze risico's net erg verschillen. Volgens verzoeker blijkt uit het bestreden arrest niet op grond van welke informatie de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat niet in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar er een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, noch in welke mate rekening werd gehouden met de door hem geuite bronnenkritiek, noch hoe dit besluit zich verhoudt tot het feit dat nog geen enkele Afghaan die werd afgewezen als asielzoeker werd verwijderd vanuit Europa naar Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban. Verzoeker benadrukt nogmaals dat de vraag niet is of hij dermate verwesterd is dat hij deel uitmaakt van een bepaalde sociale groep, maar wel of de taliban te weten zullen komen dat hij in Europa heeft verbleven en er bescherming heeft gevraagd en of dit aanleiding zal geven tot ondervraging, mishandeling en een risico op foltering. Verzoeker laat hierbij nog gelden dat hij de gevreesde mishandeling niet heeft betrokken op vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet maar ook onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet. Nochtans wordt met betrekking tot deze laatste bepaling in het bestreden arrest enkel verwezen naar de impact van de sociaal-economische situatie. Verzoekers vrees wordt in het bestreden arrest verkeerd voorgesteld en niet effectief beantwoord.

Verzoeker betoogt dat de stelling in het bestreden arrest dat geen sprake is van een groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of van onmenselijke of vernederende behandeling door de taliban, een verkeerde toepassing vormt van de rechtspraak van het EHRM. Verzoeker heeft immers herhaaldelijk geargumenteed dat het niet gaat over “alle Afghaanse mannen”, maar slechts over degenen die naar Europa zijn gevlucht en er om bescherming tegen de taliban hebben verzocht en er enkele jaren verbleven hebben. Het risico dient ook correct gekwalificeerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geeft geen antwoord hierop en maakt niet het gevraagde onderscheid tussen de verschillende groepen van terugkeerders.

Wat het aangevoerde risico betreft om terug te keren naar Afghanistan met een eventueel ongeschikt paspoort, wijst verzoeker erop dat bij elk verzoek om internationale bescherming het risico op vervolging en onmenselijke of vernederende behandeling moet worden nagegaan in de hypothese van terugkeer naar het land van herkomst. Het EHRM heeft in het arrest *Paposhvili* reeds geoordeeld dat het onderzoek in het licht van artikel 3 EVRM niet mag worden beperkt tot een effectieve verwijderingsbeslissing, maar dat dit reeds tijdens het verzoek tot medische regularisatie moet worden onderzocht. Het bestreden arrest bevat geen antwoord op de gevraagde toepassing, noch op verzoekers analyse van het arrest *Sufi en Elmi*, hoewel verzoeker heeft gewezen op de gelijkenissen en relevantie ervan voor afgewezen Afghaanse verzoekers om internationale bescherming die zouden moeten terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker wijst opnieuw op het verschil tussen Afghanen die terugkeren nadat zij in andere (islamitische) landen zijn gaan werken en Afghanen die terugkeren nadat zij naar Europa zijn gevlucht en er hebben verbleven.

Tot slot beschouwt verzoeker de motivering in het bestreden arrest dat de *checkpoints* die hij stelt te moeten passeren zich hoofdzakelijk in en rond de steden bevinden en dat deze zouden dienen om te speuren naar Afghanen met een specifiek profiel, niet als een effectief antwoord op het aangevoerde risico. Verzoeker zal immers meerdere controleposten moeten passeren tussen de grote steden waar de luchthavens gelegen zijn en de steden op weg naar zijn regio van herkomst. Verder wordt cruciale informatie over de *checkpoints* achterwege gelaten. Hun doelstelling is namelijk tweevoudig: zij dienen ook om de talibancodes af te dwingen. Dit is net het ‘spel’ waarmee terugkeerders worden geconfronteerd en wat voor hen een risico vormt. Bovendien is de doelstelling van de *checkpoints* niet determinerend voor het risico dat eruit voortvloeit. Er zijn nog geen gedwongen terugkeerders, zodat het evident is dat de bestaande controleposten op heden er niet op gericht zijn om gedwongen terugkeerders uit Europa te identificeren. Gelet op het feit dat de taliban negatief staan ten opzichte van mensen die Afghanistan hebben verlaten, kan verwacht worden dat zij

verregaande interesse zullen hebben in Afghanistan die uit westerse landen terugkeren of niet over de nodige documenten beschikken. Het bestreden arrest bevat volgens verzoeker geen effectief antwoord op verzoekers vrees en de bijgebrachte landeninformatie, waardoor verzoeker de artikelen 3 en 13 EVRM en de in artikel 149 van de Grondwet vervatte rechterlijke motiveringsplicht geschonden acht.

7. In het derde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de beoordeling in het bestreden arrest van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Volgens het bestreden arrest kan een precaire socio-economische situatie slechts aanleiding geven tot subsidiaire bescherming indien sprake is van opzettelijke gedragingen van een in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet vermelde actor. Nochtans wordt in het arrest *Sufi en Elmi* voor de toepassing van artikel 3 EVRM afgestapt van het idee dat ernstige schade enkel en alleen het gevolg moet zijn van opzettelijk handelen of nalaten door de betrokken actoren. Ook de gedragingen van de taliban die niet specifiek zijn gericht tegen de Afghaanse burgers, evenals de gedragingen van buitenlandse regeringen en internationale instellingen, moeten in rekening gebracht worden om te beoordelen of de precaire humanitaire situatie “overwegend (*‘predominantly’*) veroorzaakt [is] door gedragingen van derden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat ook eraan voorbij dat verzoeker heeft aangegeven dat de taliban eind 2022 een verbod hebben uitgevaardigd voor ngo’s en humanitaire organisaties om vrouwelijke medewerkers in dienst te hebben, waarop verschillende ngo’s hebben aangegeven dat zij hun activiteiten dan zouden moeten staken en experts hebben aangegeven dat dit verbod een directe impact heeft op miljoenen Afghanen die afhankelijk zijn van humanitaire hulp. Verzoeker heeft zich er expliciet op beroepen dat met dit verbod de humanitaire hulp door de taliban wel degelijk op grootschalige wijze moedwillig werd verhinderd.

Beoordeling

Algemeen

8. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de voormelde bepalingen. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

Te dezen heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak met hervormingsbevoegdheid gedaan over het bij hem ingestelde beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Hij is hierbij niet gebonden door de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve moet de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Eerste middelonderdeel

9. Volgens verzoeker wordt in het bestreden arrest zijn kritiek niet beantwoord betreffende het gebrek aan informatie over de toestand in Afghanistan in het algemeen en betreffende de bewijswaarde van de UNHCR-richtlijnen van februari en november 2022 (eerste middelonderdeel, “ten eerste”).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen citeert in punt 2.1.1 van het bestreden arrest de toelichting uit verzoekers beroepschrift, onder meer betreffende het voorgehouden “[g]ebrek aan informatie inzake de huidige situatie in Afghanistan”. In punt 2.1.2. van het bestreden arrest somt hij de bij verzoekers aanvullende nota gevoegde “actuele landeninformatie” op en in punt 2.1.3 de bij de aanvullende nota van de verwerende partij gevoegde documentatie. In antwoord op verzoekers standpunt “dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zeer waarschijnlijk mishandeld zal worden omdat hij als verwesterd zal worden beschouwd”, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in punt 2.3 een analyse “na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”. In die analyse geeft hij telkens de concrete bronnen aan waarop zijn vaststellingen zijn gesteund. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt “[u]it objectieve informatie [...] heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en zal “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd”. Bij de beoordeling van het risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, moeten verzoekers individuele en concrete elementen, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen “in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen”. Na ook de aangevoerde individuele elementen te hebben onderzocht, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat deze niet volstaan om enigszins aan te tonen dat verzoeker dermate verwesterd is of zou worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan. Voor de beoordeling van de situatie na de machtsovername door de taliban verwijst de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen nogmaals naar “de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier”. Ook voor wat de terugkeer betreft van “iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft”, verwijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naar “de thans beschikbare informatie”. Tot slot stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad [voor Vreemdelingenbetwistingen] over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen”.

Met de voormelde overwegingen beantwoordt en weerlegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers argumentatie dat er een gebrek zou zijn aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. In dit verband dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet ieder afzonderlijk argument van verzoeker dient te beantwoorden in de zin dat hij op iedere kritiek van verzoeker over ieder afzonderlijk rapport zou moeten ingaan. Zoals reeds aangehaald, volgt uit de devolutieve werking van het beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing dat de motivering van het bestreden arrest de eigen gronden moet bevatten waarop de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gesteund, zonder daarvoor noodzakelijk in te gaan op iedere afzonderlijke kritiek tegen de aanvankelijk bestreden beslissing.

Uit de verwijzing naar onder meer “de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld”, de “thans beschikbare informatie” en de verwijzingen naar en citaten uit concrete door de beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ook rekening heeft gehouden met de specifiek door verzoeker bijgebrachte landeninformatie.

Verder hoort de beoordeling van de bewijswaarde van de voorhanden zijnde stukken tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter. Uit niets blijkt dat standpunten uit de richtlijnen van de UNHCR bindend zouden zijn voor de asielinstanties, noch dat een “bijzonder hoge

bewijslast” zou gelden om ervan af te wijken, zoals verzoeker in navolging van de vzw Nansen voorhoudt.

Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht wat het voorgaande betreft.

10. Verzoeker stelt dat in het bestreden arrest niet wordt geantwoord op zijn kritiek betreffende de relevantie en de volledigheid van de in aanmerking genomen informatie, hetgeen hij op verschillende elementen betreft (eerste middelonderdeel, “ten tweede”).

Verzoeker herhaalt hiermee in wezen zijn kritiek op het bronnengebruik door de verwerende partij. Er dient dan ook opnieuw te worden gewezen op het devolutief karakter van het te dezen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, waardoor deze laatste niet ieder argument moet beantwoorden over de landeninformatie waarop de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een nieuwe, eigen beoordeling in feite en in rechte maakt. Dat de bewijswaarde van de landeninformatie soeverein wordt beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als feitenrechter, geldt ook voor een “anonieme bron”. In dit verband blijkt overigens dat het niet gaat om een bron van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf, maar een bron die in aanmerking wordt genomen en dus ook is aanvaard in een rapport van het EUAA. Door zich, steunend op de door de beide partijen aangebrachte landeninformatie, een oordeel te vormen over het voor hem gevoerde geschil, geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat hij over voldoende objectieve en betrouwbare informatie beschikt om zich over het geschil te kunnen uitspreken.

Anders dan verzoeker voorhoudt, steunt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich wel degelijk op informatie over de toestand in Afghanistan na de machtsovername door de taliban. Dit blijkt uit de verwijzing in

het bestreden arrest naar bronnen van na de machtsovername en uit de uitdrukkelijke vermelding van “de machtsovername door de taliban”, evenals uit concrete overwegingen, zoals de vaststellingen dat de taliban de grondwet hebben opgeschort en de bestaande Afghaanse wetten hebben herzien, dat de taliban aanwezig zijn op sociale netwerken en controleposten hebben opgesteld, dat verzoeker niet aantoont zodanig verwesterd te zijn of als dusdanig te worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan en dat “[d]e focus van de taliban” ligt op het opsporen van bepaalde profielen waartoe verzoeker niet behoort. Verzoekers kritiek mist in die mate feitelijke grondslag.

Eveneens anders dan verzoeker voorhoudt, wordt in het bestreden arrest wel degelijk het verschil gemaakt tussen de verschillende groepen van terugkeerders naar Afghanistan, waaronder degenen die gevlucht waren naar Europa en wier verzoek om internationale bescherming daar werd afgewezen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen”, doch vormen “personen die ‘verwesterd’ zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd” een risicocategorie, “waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen”, met dien verstande dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] daadverwelijk verwesterd [zal] zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgt dat een individuele beoordeling zich opdringt, doch dat de door verzoeker aangevoerde elementen “niet [voldoen] om enigszins aan te tonen dat verzoeker op een zulke mate verwesterd is of zou worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat verzoeker “geen specifiek profiel” heeft, dat “[d]e focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie” en dat verzoeker “niet aan[toont] dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten”.

Nu uit het voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging onderzoekt in het licht van de voorhanden zijnde landeninformatie (en verzoekers concrete omstandigheden) betreffende Afghanen die terugkeren uit Europa na hun land ontvlucht te zijn, mist verzoekers kritiek ook in die mate feitelijke grondslag.

Tweede middelonderdeel

11. Volgens verzoeker haalt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de maatstaf voor verwestering de daadwerkelijke en de gepercipieerde of toegeschreven verwestering door elkaar.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermeldt letterlijk het door verzoeker voorgehouden risico dat hij bij terugkeer naar Afghanistan “als verwesterd zal worden beschouwd”. Zoals reeds uiteengezet in punt 10 *supra*, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat “[u]it objectieve informatie [...] heden niet [blijkt] dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen” en dat “[n]iet elke Afghaan die terugkeert uit Europa [...] daadwerkelijk verwesterd [zal] zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd”. Na onderzoek van de door verzoeker aangevoerde individuele elementen besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat deze “niet [voldoen] om enigszins aan te tonen dat verzoeker op een zulke mate verwesterd is of zou worden beschouwd dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan”.

Hieruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers vrees voor vervolging uitdrukkelijk ook in het licht van een toegeschreven en niet enkel een daadwerkelijke verwestering heeft beoordeeld. Door te oordelen dat niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa daadwerkelijk verwesterd zal zijn en dat het aan verzoeker toekomt *in concreto* aan te tonen dat

hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd, houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk rekening met de perceptie van terugkeerders als verwesterd door de taliban en eist hij geenszins dat een terugkeerder ook daadwerkelijk verwesterd is opdat hij een risico op vervolging of ernstige schade zou lijden.

12. In de mate dat verzoeker zijn kritiek op het gebruik van een anonieme bron herhaalt, kan worden verwezen naar de beoordeling hiervan in punt 11 *supra*.

13. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest *Sufi en Elmi*, nu de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hoofde van verzoeker geen daadwerkelijke noch gepercipieerde verwestering aanneemt.

14. In de mate dat volgens verzoeker in het bestreden arrest geen rekening wordt gehouden met de verschillende categorieën van terugkeerders, namelijk degenen die in andere (islamitische) landen hebben gewerkt en degenen die in Europa hebben verbleven na hun vlucht uit Afghanistan, kan worden verwezen naar de beoordeling dienaangaande in punt 10 *supra*.

15. Volgens verzoeker volstaat de motivering van het bestreden arrest niet wat het gevaar betreft bij de *checkpoints* die hij in geval van terugkeer zal moeten passeren en wat het gegeven betreft dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die eerst op concreet onderbouwde wijze heeft vastgesteld dat verzoeker geen daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering ingevolge zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt en dat verzoeker geen specifiek profiel heeft, overweegt nader over het passeren van controleposten en het niet bezitten van Afghaanse reisdocumenten:

“Wat de aanvullende nota van 29 september 2023 betreft in verband met het mailverkeer met Buitenlandse Zaken over de Afghaanse ambassade te Brussel, het standpunt van Buitenlandse Zaken over het hervatten van de afgifte van paspoorten door de Afghaanse ambassade, het attest van de Afghaanse ambassade en de briefwisseling met de DVZ, alsook verzoekers betoog dat hij niet beschikt over geldige Afghaanse reisdocumenten, dient het volgende worden opgemerkt. Uit de thans beschikbare informatie in verband met terugkeer kan niet blijken dat terugkeer voor iemand als verzoeker, die geen specifiek profiel heeft, problematisch is. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, dient opgemerkt dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA '*Key socio economic indicators in Afghanistan*', augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA '*Afghanistan targeting of individuals*', augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont echter niet aan dat hij over een dermate specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geviséerd bij deze controleposten.”

Dit vormt een antwoord op verzoekers betoog dat hij aan de controleposten zal worden beschouwd als een terugkeerder uit het Westen en om die reden een risico zal lopen op ondervraging en mishandeling en dat hij extra in de kijker zal lopen omdat hij terugkeert uit het Westen en geen Afghaans paspoort heeft. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanvaardt dat een terugkeerder omwille van een afgewezen verzoek om internationale bescherming onder de interesse van de taliban zou komen of een risico zou lopen, doet de kwestie of heden al dan niet reeds gedwongen terugkeerders langs de controleposten zijn gepasseerd, geen afbreuk aan de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling.

Er blijkt in dit verband dan ook geen schending aan van de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker hekelt in het bijzonder de beoordeling in het bestreden arrest betreffende zijn argumentatie over het niet beschikken over een Afghaans reisdocument en over het moeten reizen met een document uit de Europese Unie. Zoals uit het citaat hierboven blijkt, oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter dat de thans beschikbare informatie over terugkeer bovendien voldoende is, dat terugkeer voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel in de regel niet problematisch is en dat de *checkpoints* vooral zijn opgericht om te speuren naar personen met een specifiek profiel waarbij de focus ligt op tegenstanders van de taliban of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger of de politie, doch dat verzoeker geen specifiek profiel aantoont waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij die controleposten. Daaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer van oordeel is dat het niet beschikken over een Afghaans paspoort in het concrete geval van verzoeker hoe dan ook een terugkeer niet in de weg staat. Bijgevolg kan de overweging als zou het moeten reizen zonder Afghaans paspoort niet dienstig zijn voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

In de mate dat verzoeker het inhoudelijk niet eens is met de beoordeling in het bestreden arrest van de risico's aan de controleposten en doordat verzoeker geen Afghaanse documenten bezit, vraagt hij in wezen een nieuwe beoordeling van de zaak zelf, waarvoor de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is.

16. Anders dan verzoeker voorhoudt, is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voorbijgegaan aan het risico op een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet of een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. In het bestreden arrest wordt vastgesteld dat “[i]n zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige

schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt”. Aldus betreft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet de hoger gedane vaststellingen in zijn beoordeling. Hij merkt daarin onder meer op dat “[u]it de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt [...] niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.” Aldus spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich ook uit over het in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet vervatte risico op onmenselijke of vernederende behandeling, hetgeen in die mate overeenstemt met artikel 3 van het EVRM.

17. Nu blijkt dat het bestreden arrest net wel een effectief antwoord bevat op verzoekers vrees en de door hem bijgebrachte landeninformatie, toont verzoeker met zijn kritiek dienaangaande geen schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM.

18. Het tweede onderdeel van het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

Derde middelonderdeel

19. Verzoeker acht artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de voorwaarde dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend wordt veroorzaakt door derden, toevoegt dat het moet gaan om opzettelijke gedragingen van een actor, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de vreemdelingenwet.

20. Na erop te hebben gewezen dat sprake moet zijn van “gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden”, sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich aan bij de vaststelling in de aanvankelijk bestreden beslissing “dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet”. Hij benadrukt vervolgens “dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt verder dat “[d]e huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan [...] het gevolg [is] van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren”. Na een aantal elementen en factoren te hebben vermeld, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “[u]it het geheel van de beschikbare landeninformatie [...] dan ook niet [kan] worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”.

Waar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitdrukkelijk aangeeft dat uit de beschikbare informatie niet kan worden afgeleid dat de voormelde toestand “overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor”, blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet bedoelde subsidiaire beschermingsstatus reeds op grond van deze vaststelling wordt geweigerd. De bijkomende vaststelling “laat staan [...] door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor”, doet geen afbreuk hieraan. Verzoekers kritiek tegen eerdere algemene overwegingen in het bestreden arrest waarin wel de voorwaarde wordt gesteld van opzettelijke

gedragingen, laat het voormelde motief onverlet en kan dan ook niet leiden tot de cassatie van het bestreden arrest.

21. Wat betreft het door de taliban uitgevaardigde verbod voor ngo's en humanitaire organisaties om een beroep te doen op vrouwelijke medewerkers, waarop de organisaties reageerden dat zij hun activiteiten zouden moeten staken, overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit het einde dat werd gemaakt aan internationale hulp "nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is". Hij herinnert er ook aan dat "gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt". Hoe dan ook is de conclusie van de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling, zoals reeds hoger aangegeven, dat de precaire socio-economische toestand in Afghanistan niet overwegend is te wijten aan gedragingen van de taliban of enige andere actor maar dat de oorzaken ervan liggen in een "multidimensionale" crisis en "het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren".

22. Verzoekers kritiek berust in de aangegeven mate op een onvolledige en foutieve lezing van het bestreden arrest en mist aldus feitelijke grondslag.

Ten overvloede kan erop worden gewezen dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 18 december 2014 in de zaak C 542/13, *M'Bodj tegen België*, ook blijkt dat de in artikel 48/4, § 2, b), bedoelde schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden. Het Hof stelt immers dat een onmenselijke of vernederende behandeling door het ontbreken van een adequate medische behandeling in het land van herkomst slechts kan worden ingeroepen voor zover de medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.

23. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

24. Verzoeker laat op het einde van het middel nog gelden dat “geen nauwgezet en nauwkeurig onderzoek [is] gevoerd, gelet op het feit dat op de bronnenkritiek van verzoeker niet geantwoord werd, terwijl het om een verdedigbare grief gaat in de zin van artikel 3 EVRM, hetgeen een schending inhoudt van artikel 3 EVRM juncto 13 EVRM”. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel *supra* blijkt reeds de ongegrondheid van deze kritiek, die door verzoeker niet nader wordt ontwikkeld wat de voormelde verdragsbepalingen betreft.

Conclusie

25. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams